
IRON
LOGOS
Pavla Chejnová

IRON LOGOS

Pavla Chejnová

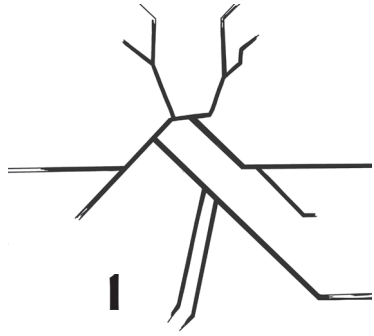

Red

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Pavla Chejnová, 2026
Cover © Barbora Žižková, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8568-1

1

Tobias nesnášel léto. Slunce mu připadalo jako smrticí laser, před kterým bylo nutné se skrýt. Jedinou výhodou léta byly samozřejmě prázdniny. Jenže teď už nebyly ani prázdniny, škola začala před dvěma týdny a Tobiase čekalo každý den šest vyučovacích hodin v učebně vyhřáté k zalknutí. Hlavně hodně pít, nebo sebou zase sekne na tělocviku. Stalo se to minulý červen, tělocvikář je nahnal ven v pravé poledne běhat na ovál. První tři okruhy jakžtakž dával, při čtvrtém se mu chtělo zvracet, při pátém mu bylo na omdlení. Probral se ve stínu pod stromy nedaleko hřiště a nad ním se starostlivě skláněla sestřička z ošetřovny a učitel. Spolužáci stáli o několik metrů dál a obličeje některých z nich prozrazovaly mírné pohrdání.

Točila se mu hlava a chtělo se mu umřít, protože ho viděl i Damian Lenský a jeho nohsledi. Tobias věděl, že si to vypije, že to bude mít na talíři pěkně dlouho, jako každé své škobrtnutí, neúspěch nebo jen nežádoucí obrácení pozornosti k vlastní osobě. Tentokrát to nenechal zajít tak daleko a po třetím kole se vymluvil na nevolnost. Horší už to stejně být nemůže. Zaklepal na dveře označené červeným křížem.

„Můžete mě vzít dovnitř?“ poprosil.

V mateřsky působící tváři ošetřovatelky se mihlo porozumění. Tohohle kluka měli na ošetřovně až podezřele často. Opaření horkým nápojem. Vyvrknutý kotník. Pro omluvenky z tělocviku z důvodu nevolnosti chodil tak často, až mu tělocvikář vyhrožoval, že ho nebude moci klasifikovat.

Teď měl ovšem dovoleno ležet na lehátku na ošetřovně až do konce vyučování, což bylo mega skvělé, protože přijde nejen o podstatnou část tělocviku, ale i o češtinu. Ta pro něj představovala největší utrpení. Diagnostické lehátko zavibrovalo a na bočním panelu se rozsvítily základní hodnoty. „Hydratace pod normou. Doporučen klidový režim,“ oznámil robotický hlas.

Sestřička mu přinesla velkou láhev malinovky se zakrouceným růžovým brčkem.

„Můžu si číst?“ zeptal se.

„Raději jen lež a zavři oči.“

„Taková nuda,“ zamumlal otráveně. „Můžu si aspoň pustit muziku?“

„Co mám s tebou dělat.“

Vděčně se usmál a pustil si pomalou instrumentálku. Bylo nečekaně dobré ležet v chladivém přítmí, nemuset na výuku ani domů, prostě být chvíli sám. Z klidu ho ovšem brzy vyrušilo zaklepání.

„Přišel za tebou kamarád.“ Z ošetřovatelčina hlasu bylo zřejmé, že ji to těší. Proč ho všichni neustále chtějí socializovat?

„Nemám kamarády,“ zavrčel. Na okamžik mu prolétlo myslí, že by to mohl být Damian. Takový nesmysl. I kdyby se tady nějakou nepravděpodobnou náhodou ocitl, nejspíš by se mu akorát vysmál, možná by do něj kopl nebo si udělal jeho fotku, jak leží

na lůžku s obkladem na čele, a postnul ji na všechny sociální sítě s patřičným komentářem.

„Můžu dál?“

Fakt netušil, kdo by to mohl být. Do místnosti nakoukla rezavá čupřina.

Protočil oči.

„Jen jsem myslel, jestli něco nepotřebuješ.“

„Jo, potřebuju, aby mi všichni dali pokoj.“

Matouš se ale nemínil jen tak vzdát. „Půjdeš na češtinu?“

„To určitě.“

„Ty se máš. Hele, jestli chceš, vyzvednu tě po škole a vezmu tě domů autem. Chceš?“ zeptal se dychtivě.

Tobias přemýšlel. Záviděl Matoušovi auto. Samořídící auta pro teenagery byla drahá a ve třídě je mělo jen několik kluků, kromě Matouše samozřejmě Damian a jeho parta. Nemuset jet v tom vedru městským rychlovlakem, kde by zase potkal půlku třídy, by bylo fajn.

„Nevím, co si od toho slibuješ, ale klidně.“

„Tak super, stavím se hned po škole, na oběd nejdu.“

Tobias už mu neodpověděl. Uvědomoval si, že je to od něj netaktní, ale připadalo mu bezpečnější držet si všechny od těla. Tělocvikářovo zapískání ho nevítané návštěvy naštěstí brzy zbavilo. Snažil se znovu dostat do příjemné nálady, ale už se mu to nepodařilo. Litoval, že Matoušovi na společnou cestu ze školy kývl. Co když bude doma táta? Co když bude potřebovat Tobiasovu pomoc? Možná už je doma i Lucka. Tobias nevěděl, co by si přál. Na jednu stranu miloval být doma sám. Ten klid, nikdo po něm nic nechtěl, mohl si zapnout komp a pařit, aniž by to kdokoliv komentoval. Poslední dobou si to nějak nedokázal užít. Bál se, v jakém stavu se vrátí ti, na nichž mu záleželo, byť by to

nikdy nepřiznal. Všechno se mu rozpadalo pod rukama. Netušil, jak dlouho ještě vydrží hrát tuhle hru. Předstírat doma, že je ve škole všechno v pořádku, a předstírat ve škole, že je všechno v pořádku doma.

Posadil se na posteli a koukal z okna na hřiště. Viděl, jak kluci běhají na ovále. Nikdo sebou nešvihl, nikdo není taková bábovka. Přitom Tobias nepatřil k nesportovním dětem, to zdaleka ne, byl ohebný a rychlý. Jen mu nedělalo dobře slunce, vysávalo z něj energii. Možná je upír nebo netopýr, se svou bledou pletí a delšími mírně zvlněnými černými vlasy. Jedna Lucčina kámoška mu řekla, že vypadá jako hrdina nějakého romantického příběhu z devatenáctého století. Vzpomněl si na to vždy, když se podíval do zrcadla a v rohu displeje se objevilo nenápadné doporučení: *Teplejší tón oblečení zvýrazní vaši pleť.* Tobias ho ignoroval. To, co viděl v zrcadle, ho stejně přivádělo k zoufalství.

Damian byl jako vždycky nejlepší. Nejrychlejší. A nejhezčí, prolétlo Tobiasovi hlavou, i když si takové myšlenky zakazoval. Nedokázal od něj odtrhnout oči. Vysportovaná postava, ale ne zas moc, tak akorát. Světle hnědé vlasy a oči… vždyť on ani neví, jakou má barvu očí! Jak by mohl, vždycky je hned sklopil, když se náhodou jejich pohledy střetly. Damianův arogantní pohled se mu zařezával někam doprostřed pod hrudní kost; skoro to fyzicky bolelo.

Vydržel na něj zírat až do konce dvouhodinovky. Pak se kluci neochotně táhli na češtinu. Všiml si, že Damian vrazil do Matouše, až menší hoch málem upadl.

„Je to debil," řekl nahlas a pustil si hudbu o něco hlasitěji.

Na Matoušovi musel ocenit, že nebyl vlezlý. Nevyptával se. Byl to takový ten typ pozorovatele, který monitoroval vše kolem, a když mu připadalo, že je někdo v nesnázích, snažil se mu taktně pomoci. Takže to, že teď nabídl Tobiasovi odvoz, znamenalo jediné: jeho pečlivě budovaná ochranná bariéra byla prolomena a spolužáci začínali něco tušit.

Celou cestu mlčeli. Tobias si prohlížel interiér Matoušova vymazleného autíčka. Člověk nemusel dělat vůbec nic, mohl čučet do mobilu a ta věc všechno odřídila sama. Nevýhodou bylo, že zároveň odesílala zprávy o trase rodičům. Tobiase napadlo, že by něco takového potřeboval na tátu. Vědět, kde je. Táta si jednou prostě vypnul mobil a nepřišel celou noc domů, Tobias ho za to nenáviděl, protože Lucka se o něj strašlivě bála (Tobias taky, ale nepřiznal to) a brečela, v noci ji trápily noční můry. A táta jim pak normálně poslal zprávu z práce, že se zdržel a že se omlouvá.

Tehdy Tobias pochopil, že se jejich role vyměnily. Od té doby tu už nebyl ten statečný táta, kterého obdivoval a na kterého se mohl spolehnout. Byl tu jen zlomený muž, upínající se k nesmyslným nadějím a projektům. Nechtěl ho ranit, ale těm jeho fantasmagoriím nevěřil. Jenže táta byl v tomhle děsně tvrdohlavý, veškerou svou energii napřel do vyvíjení nějakého prototypu softwarového programu. Když na něj nezískal grant, financoval si ho z toho, co měl ušetřeno a co vydělal ve škole – pracoval jako správce sítě; naštěstí na jiné škole, než navštěvovali Tobias a Lucka. Takže byli ještě navíc bez peněz, což se snažil za každou cenu zatajit před svými spolužáky. Byl by si rád přivydělal nějakou tu korunu, ale táta mu jakoukoliv výdělečnou aktivitu zakázal – vzhledem k výsledkům ve škole. To byla další starost – Tobias v několika předmětech skoro propadal. Vždycky to nakonec nějak uhrál, ale věděl, že to takhle nepůjde donekonečna. Jak chce odmaturovat?

Co bude dělat potom? Nevěděl. Snažil se přežít den po dni. Neudělat větší průšvih než obvykle.

Kéž by se o totéž snažili i jeho blízcí…

Matoušovo auto zastavilo a Tobias na spolužákovi viděl, že by stál o pozvání. Bylo by to zdvořilé, ale ne – nebude riskovat. Co kdyby viděl jeho tátu opilého? Dokázal by držet jazyk za zuby? Koneckonců, Matouš nebyl jeho kamarád, spíš to byl takový zachránce všech ztroskotanců ve škole.

„Pozdravuj Lucii."

„Jo, dobře." Byl si jistý, že na to zapomene, jakmile vkročí do dveří. Předsevzal si, že si zkusí vzpomenout. Aspoň nějak by se měl za odvoz odvděčit. Čekal, až auto zmizí z dohledu, teprve pak si odemkl přiložením prstu na čtečku otisků a vstoupil. Takhle se člověk nemá vracet domů. Nemá cítit strach, co najde. Už si jen matně vzpomínal, jaké to bylo těšit se domů. To bylo, když ještě žila máma. Táta si od té doby nikoho nenašel. Čtyři roky! Zvládl to. Spolu to zvládli. Jenže teď všichni tři ztráceli pevnou půdu pod nohama.

V chodbě málem vrazil do nějakého cizího kluka. Lekl se a vykřikl. Táta vyšel z pracovny a světla se automaticky rozsvítila. Tobias zaostřil zrak a došlo mu, že ten kluk je jen figurína, s velmi realistickými rysy. Představovala kluka jeho věku. Zatím neměl ani vlasy, místo očí byly jen díry, pleť měla jednolitý světlý odstín; nebyl ještě nalíčený. Přes tělo měl přehozený tmavý plášť. Zadní část hlavy byla odklopená a prázdná. Uvnitř zahlédl malý nápis Ironlogos.

„Co to je?"

„Hardware pro můj program," řekl táta nadšeně. „Sehnal jsem firmu, která je ochotná můj program koupit, pokud bude fungovat."

„Ironlogos," ušklíbl se Tobias. „Není to náhodou ta firma, co měla skandál s robotickými erotickými společnicemi? Pokud vím, tak je několik chlápků žalovalo, že jim ty jejich robotky způsobily újmu na zdraví."

„Záleží na softwaru a ten vyvíjím já. Bude naprosto bezpečný."

„A co konkrétně bude umět?"

„Je to výukový asistent. Bude pomáhat slabším žákům s výukou. A ty mi ho pomůžeš vyzkoušet."

Tobias se zamračil. „Mám toho dost ve škole, ani mě nehne šprtat se ještě doma."

„Málem jsi propadl z češtiny a teď tam máš už zase dvě pětky. Myslím, že by ti neškodilo se na to podívat. Nebude to žádná nudná výuka, tenhle kluk tě bude učit tak, aby tě to bavilo."

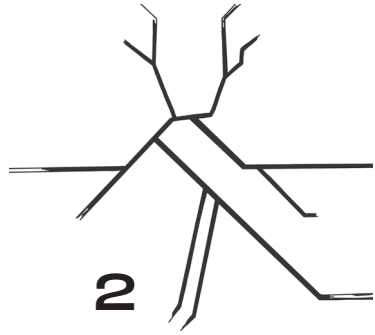
„Leda ve snu," odtušil Tobias. Zarazilo ho, že táta ví o jeho známkách. Myslel si, že ho to vůbec nezajímá.

„Můžeš si vybrat, jak bude vypadat, barvu vlasů a očí a tak."

Opět zvedl oči v sloup. „Ať si to vybere Lucka, mně je fakt jedno, jak bude vypadat ňákej plastovej tajtrlík."

Táta si nenechal zkazit náladu. Bylo to po dlouhé době, kdy nepůsobil depresivně, a Tobias byl za to rád, i když tomu moc nevěřil.

„Doufám, že ti ten projekt vyjde," kývl a zaplul do svého pokoje.

2

Lucka byla z robota o poznání nadšenější.

„Ten je hezkej! Trochu jako BJD panenka. Má jemnou tvář. Když dostane vlásky, tak bude k sežrání."

„Nechtěla bys ho testovat ty?"

„Klidně a ráda. Jenže já mám na rozdíl od tebe jen dvě dvojky. Táta si myslí, že bys ho měl vyzkoušet ty."

„Aha, protože jsem blbější."

„To nikdo neřekl. Jen jsi, dejme tomu, pro učitele větší výzva."

Otráveně něco zavrčel. Lucka listovala katalogem s parukami a očima od firmy Ironlogos.

„Co tahle, líbí se ti?" ukázala na jednu paruku.

„Kolikrát ti mám opakovat, že je mi to fuk. Klidně mu nasaď růžovou paruku s králičíma ušima, já se s ním stejně učit nebudu."

„Ty seš fakt beznadějný případ. Měl bys být rád, že se tátovi povedlo uzavřít smlouvu."

Tobias ovšem ničemu příliš nevěřil. Dobře, pokud to bude fungovat, dostane táta možná zaplaceno za ten program. Pokud. Možná.

„Bylo by fér, kdybys tátovi pomohl. Vložil do toho programu spoustu energie."

„Chceš, abych se cítil blbě, když to neudělám?“

„Ty to uděláš,“ rozhodla Lucka za něj. „Copak sis nevšiml, že je táta poslední měsíce v depresi?“

„Toho si nešlo nevšimnout.“ Jenže odmítl navštívit psychologa a problémy řeší alkoholem a energeťákama. Tobias se na něj de facto zlobil. Neměli by dospělí být ti zodpovědní?

Lucie měla nějaký šestý smysl či co, protože vypálila: „Tak se na něj nezlob a dej mu šanci.“

Vzdychl a vytrhl jí katalog z ruky.

„Tak tyhle vlasy ne, to by vypadal jak hipík. Něco normálního. Určitě kratší vlasy.“

Dohadovali se skoro hodinu, než odsouhlasili světle hnědý nedbalý účes a výrazné modré oči. Ty tedy prosadila Lucka, Tobiasovi připadaly až moc panenkovské. Nakonec to byla docela zábava, táta se k nim přidal, dokonce se spolu smáli a bylo to skoro jako za starých časů. Skoro, protože Tobias věděl, že šampaňské, kterým si připili, táta večer dopije sám, zavře se v pokoji, protože nechce, aby ho takhle děti viděly, a ráno k snídani vypije energeťák a úplně zničený se odplazí do práce. Pro jistotu tělo robota přesunul z chodby do svého pokoje, kdyby to náhodou táta nevybral. Kolik vůbec takový robot stojí?

Ráno se s tátou vůbec neviděli. Nechal jim jen vzkaz, že odchází už před sedmou hodinou, aby se mohl odpoledne vrátit dřív a pracovat na programu. Těchto situací Tobias ne úplně čestně využíval ke kontrole otcova pokoje. Bylo to prachsprosté šmejdění. Otevřel dveře a prohledal nejdříve šuplíky. Všude se válely poznámky a náčrtky – jak se v tom může vyznat? Prázdná

láhev od šampaňského ze včerejška – tentokrát žádnou další nenašel. Nejspíš je táta odnesl ráno cestou do práce do tříděného odpadu. Obaly od energeťáků. Hlavně že mně dává kázání, jak je to škodlivé, blesklo mu hlavou. V prvním šuplíku našel herní konzoli s docela dost ohmatanými ovladači – vypadá to, že si táta ještě pořád rád zahraje. To ho potěšilo. Několik fotografií mámy a Tobiase a Lucky, když byli menší. Chtěl se nad tím ušklíbnout, ale místo toho mu vstoupily do očí slzy. Dopisy od mámy z doby, kdy spolu s tátou začínali chodit. Pravé dopisy na papíře – to se hned tak nevidí, ale jejich máma je tátovi ráda posílala a dětem taky – na každou školu v přírodě a tábor. Ostatní děti se jim kvůli tomu smály, ale ve skutečnosti jim to jistě záviděly.

Pokračoval v prohlídce pokoje. Připnutý barevný papírek připomínal nadcházející úkoly, na které táta nechtěl zapomenout – třídní schůzky (snad aby na ně raději zapomněl!), poplatky za energie (až bude z čeho zaplatit), Lucčiny narozeniny. Několik katalogů firmy Ironlogos. Kromě vlasů a očí už nic, čemu by rozuměl – jen různé druhy elektronických součástek a drátků. Reklamní letáky Ironlogos se spoustou fotografií humanoidních robotů – pomocnice v kuchyni, společnice. Vypadaly naprosto realisticky. Takže z toho plastovo-kovového monstra, co je teď u něj v pokoji, vykoukne jednou kluk, co vypadá jako živý? Připadalo mu to až děsivé. Na rozdíl od táty nebyl fanouškem moderních technologií, klidně by se vrátil o několik desítek let zpět a žil bez všech těch vymožeností. Někdy snil o životě mimo civilizaci, představoval si klidný život, dům s velkou zahradou, někde u lesa, v noci by byly vidět hvězdy. A taky by měl psa, bígla, který by ho radostně vítal, když by se odněkud vracel. Nemusel by otevírat dveře se strachem, co doma najde.

Dnes dopadla prohlídka pokoje uspokojivě. Opatrně zavřel dveře a vydal se do školy. Tentokrát ho rychlovlak nemine, ale většina spolužáků jela tím předešlým. Pokud nebude mít zpoždění, stihne to taktak. Vlak míval zpoždění často a Tobias měl kvůli tomu nespočet pozdních příchodů. Jak měl učitelce vysvětlit, že jezdí později záměrně, aby se s nikým ze školy nemusel setkat?

Přitiskl prst na identifikační tabulku a byl vpuštěn do budovy školy. Prošel kontrolním rámem a vydal se směrem ke své třídě. Mohl by zrychlit, ale místo toho se táhl tak pomalu, jak to jen šlo. Tiše pozdravil a vplul do zadní lavice uprostřed, v níž seděl sám.

„Další pozdní příchod, pane Valdene. A další pětka z českého jazyka."

Zatnul zuby. Jak je možné, že se takhle zhoršil? Ještě před rokem dvěma to zvládal. Možná sem nepatří. Možná není studijní typ. Tobias se učil rád, a nenáviděl školu. Jde tohle vůbec dohromady?

Nerad četl. Sám to nechápal, ale nestíhal číst a psát tak rychle jako jeho spolužáci. Jako by psaný text nevnímal – pokud četl dostatečně rychle, nevěděl, o čem je řeč. Když se soustředil na obsah, byl příliš pomalý. Psát si výpisky nezvládal vůbec. Přitom ho většina věcí zajímala – nepatřil k dětem, které si myslely, že se ve škole ničemu zajímavému nenaučí. Výklad většinou stíhal sledovat a dost si pamatoval – horší byla práce s textem. Dříve tyhle problémy neměl – výklad byl pomalý, vše se několikrát opakovalo, chytal se. Teď, dva roky před maturitou, už doslova plaval v češtině a několika dalších předmětech. Částečně tomu tak bylo i proto, že se nesoustředil už ani na výklad – buď přemýšlel o problémech, ve kterých se potácela jeho rodina, nebo jeho mysl utíkala k nejhezčímu klukovi ve třídě, který seděl diagonálně od něj v řadě u okna. Učitelka jeho výkon nijak nekomentovala, za

což byl vděčný. Čekala ho ovšem ještě společná práce na projektu. V jeho skupině byl Damian a další chlapec a dvě dívky. Nechtěl být ve skupině s Damianem, věděl, že se bude zase jen klepat a všechno jim pokazí. Ještě ke všemu to bylo cvičení zaměřené na analýzu větných struktur, šlo o rychlost a správnost.

„S tím debilem ve skupině nebudu," vyprskl Damian.

Tobias cítil ostrou bolest někde v hrudníku, nemohl se nadechnout, jako by byl svázaný, nezmohl se na slovo na svou obranu. Bylo to o to horší, že měl jeho spolužák pravdu. Jen jim to zkazí.

„Hlavně že v matice ti nevadí mít Tobyho ve skupině," usadila ho prostořeká Laura.

„Nemá na tomhle gymplu co dělat," hádal se dál Damian. „Jsme výběrová škola, pro slabší kusy tady není místo."

Profesorka procházela kolem jejich lavice, takže všichni ztichli a dali se do práce. Tobias nebyl schopný se jakkoliv zapojit, měl co dělat, aby zkrotil svou úzkost, seděl v lavici s rukama zakrývajícíma obličej, snažil se klidně dýchat. Takto vydržel až do zvonění.

„Jsi v pořádku?" Někdo mu poklepal na rameno. Trhl sebou.

„Nic moc."

„Nic si z toho kreténa nedělej," usmál se na něj Matouš. „Ale s tou češtinou bys fakt měl něco dělat. Kdybys chtěl, mohl bych ti s tím pomoct."

„Ne, díky. Táta vymýšlí nějaký učební program a chce, abych mu to otestoval," ujelo mu.

„Bomba! Tvůj táta je fakt génius."

„Proč myslíš?" zeptal se pochybovačně.

„Miluju jeho hry. Třeba Evoluce dinosaurů je absolutně super. A Výlet do pravěku taky miluju. A můj brácha má nejradši Kosmickou misi. Škoda, že tvůj táta už neprogramuje hry."

„Fakt to někdo ještě hraje?" Tobiase to potěšilo.

„No jasně. U nás celá rodina, i babička."

„Jeho inteligenci jsem bohužel nezdědil."

„A to říká kdo?"

Tobias mlčel. Věděl, že se mu Matouš snaží jen zvednout náladu. Už to, že se s ním v poslední době tolik přátelil, znamenalo, že sklouzl ve třídním společenském žebříčku na samé dno.

„Chceš odvézt domů?"

„Já nevím, to je blbý. Nemůžeš mě pořád vozit domů, lidi budou mít kecy."

„Jak chceš."

Matouš nevypadal, že by ho odmítnutí nějak mrzelo. Tobias úplně nechápal, proč se s ním teď baví, ale bylo mu to jedno. Matouše člověk nemohl nemít rád – jeho přátelství bylo nevtíravé. Byl tam, když ho člověk potřeboval. Nevyptával se. Neurážel se.

Tobias míval v prváku nejlepšího kamaráda Marka, jenže ten se nějak během druháku spřátelil s Damianem a Tobias byl brzy na druhé koleji. Nyní ve třetím ročníku byl v zásadě osamělý. Nepatřil do žádné z partiček, neměl kamarády. Zase tolik mu to nevadilo, jen kdyby mu Damian Lenský dal pokoj. Nebo ne? Bylo by lepší, kdyby ho úplně ignoroval? Nevěděl. Mohl považovat jeho chování za nevinné škádlení? V žádném případě. Lenský mu několikrát zničil školní pomůcky, a to i ty dražší – shodil jeho laptop schválně na podlahu, biometrický úložný token, na němž měl připravenou holografickou prezentaci o vesmíru, mu spláchl do záchodu. Několikrát mu rozbil mobilní telefon, naštěstí to vždy odnesl pouze displej. Dejme tomu, že to nebylo úplně ideální…

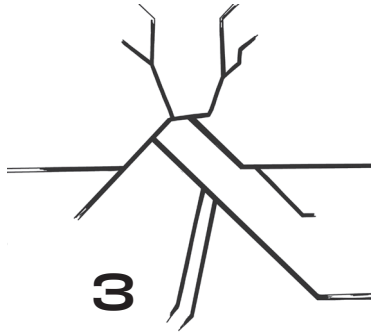
Nakonec zašel ten den s Matoušem do školní jídelny a přidaly se k nim holky. Většina lidí ve třídě s Tobiasem neměla problém. Vlastně ani netušili, co všechno mu Damian provádí. Tobias

nebyl nijak zvlášť oblíbený, ale že by s někým kromě Lenského vysloveně nevycházel, se říct nedalo. Opět se nechal dovézt až před dům tím Matoušovým skvělým autíčkem.

„Nechceš někdy přijít k nám? Něco si zahrát?“

Matoušova nabídka ho zaskočila.

„Možná někdy. Ale tátovy hry fakt ne.“ Vystoupil. „Měj se. A dík.“

3

Vyběhl schody a otevřel. Uslyšel známý hlas. Babička! Jak mohl zapomenout na babiččinu návštěvu? No jo, zapomněl i na Lucčiny narozeniny! Honem zaklapl dveře a rozběhl se ven sehnat na poslední chvíli dárek. Naštěstí věděl, co ji na sto procent potěší. Jeho sestra sbírala panenky, malinké modely kluků a holek z jejích oblíbených anime. Měla je vystavené v pokoji a Tobias měl slušný přehled o tom, které už má a po kterých touží. Do nákupního centra to neměl daleko. Ve fastfoodovém řetězci zahlédl několik spolužáků, mezi nimi i Damiana. Bavil se s černovláskou z vedlejší třídy. Nevydržel to a zůstal na něj zírat. Byla to chyba, to si uvědomil později. Výjev, který se mu naskytl, ho srazil na kolena. Damian a ta holka se totiž začali vášnivě líbat. Nedokázal odtrhnout oči. Lenský si ho po chvíli přece jen všiml a pohrdavě se na něj zašklebil. Nic víc si netroufl, jeho nová přítelkyně by asi nebyla příliš nadšená, kdyby zjistila, že její objev je agresor, který šikanuje spolužáka.

Tobias sklopil oči a doslova utekl. Rychle koupil, co potřeboval, a vrátil se domů. Nedařilo se mu uklidnit. Musí své rozrušení před ostatními nějak skrýt, nejspíš si budou myslet, že se něco

stalo ve škole. Přiznat se, že je v češtině na propadnutí, se mu taky nechtělo. Na babičku se těšil. Problém byl, že babička v něm nějakým šestým smyslem četla jako v otevřené knize. Před ní šlo těžko cokoliv předstírat.

Vstoupil do bytu a usmál se, když uviděl babičku s Luckou v družném rozhovoru.

„Toby!"

Skočil jí do náruče. Objímali se, jako kdyby se neviděli několik let. Několik měsíců se ovšem opravdu neviděli, babička bydlela ve Římě, jelikož přednášela na tamní univerzitě archeologii. Část akademického roku trávila v terénu, pracovala na výzkumu antických kultur. Nebyla to babičkovská babička, nýbrž sportovně vyhlížející dáma, jejíž ostré rysy jasně prozrazovaly, že je pan Valden její syn.

„Táta je doma?" zeptal se s mírnými obavami.

„Nerdy se ještě nevrátil, ale napsal, že každou chvíli přijde," uklidňovala ho babička.

Babička říkala tátovi Nerdy, tak jako většina jeho kamarádů. Přesnější přezdívku by někdo těžko vymyslel. Táhla se s ním už od vysoké školy.

Tobias se modlil, aby táta přišel domů včas a střízlivý. Nechtěl, aby babička věděla, že mají problém. Nervózně poposedával na gauči; jak čas ubíhal, nedokázal se už kontrolovat.

„A tohle je kdo, děti?" zeptala se babička, když zahlédla tělo robota připravené k instalaci softwaru. „Komu z vás patří?"

„Asi bude patřit mně. Je to výukový asistent, táta ho chce na mně vyzkoušet. I když Lucka by ho asi ocenila víc."

„Nerdy vyvíjí výukový software? No zaplaťpánbůh, snad ho to vyvede z letargie. On musí svůj mozek nějak zaměstnat, nebo s ním nebude k vydržení."

Babička uměla věci vždycky přesně pojmenovat. Jenže možná už bylo pozdě. Možná to bez odborné pomoci táta nezvládne. Byl k vývoji toho androida upnutý až fanaticky. Přišel z práce, pozdravil děti, zavřel se v pracovně a několik hodin vyvíjel program pro Ironlogos. Pak začal pít. Vlastně se ty poslední dvě fáze často prolínaly. Když za ním Tobias přišel kolem páté hodiny odpoledne, erudovaně ho zasvěcoval do funkcí robota, padala spousta termínů z robotiky a informatiky, Tobias tomu moc nerozuměl, ale aspoň věděl, že je táta schopný jakýchsi záchvěvů životaschopnosti. Když za ním přišel kolem osmé hodiny večer, hovor se stočil z odborných témat k nadšeným plánům, jak bude všechno skvělé, až bude program hotový, jak ho spolu vyzkouší, natrénují, kolik na tom vydělají peněz, kam pojednou na dovolenou… V deset hodin táta jen zíral do blba, mlčel a někdy se šeptem omluvil nebo Tobiasovi řekl, že ho má rád, což v něm jen vyvolalo vlnu zoufalství a bezmoci. Přesto za ním Tobias stejně vždycky zašel, aby ho zkontroloval a popřál mu dobrou noc.

Konečně slyšel bouchnutí vstupních dveří a táta nakoukl do pokoje. Vypadal pořád trochu jako kluk, rozcuchané černé vlasy, brýle s hranatými obroučkami, rošťácký úsměv. Podle pohledu do jeho bystrých očí Tobias poznal, že jeho obavy byly tentokrát zbytečné.

„Omlouvám se, zdržel jsem se v práci. Někdo se ve škole naboural do systému." Položil na stůl čokoládový dort, který vyzvedl cestou domů. Byl z jedné z luxusních cukráren a evidentně vyrobený na zakázku, vyzdobený motivem z Lucčina oblíbeného anime. Nevěděl, jak to interpretovat. Záleží mu na nich, na Lucii, chtěl jí udělat radost, nebo se jen vykupuje?

Přiťukli si a Tobias si všiml, že se táta šampaňského skoro nenapil. Ne, před babičkou se držel. Kdyby tak s nimi mohla